

Справи старого Арчі
Назарій Вівчарик

У багатьох провінційних містечках нашої Батьківщини часом кояться дивні, а то й страшні речі. Літньому капітану міліції Артуру Момоту та його молодшому колезі – старшому лейтенанту Сергію Стрельчуку – доводиться розплутувати історії, шукаючи вбивць, грабіжників та інших негідників в одному з таких провінційних міст України.

Назарій Вівчарик

Справи старого Арчі

Містичне самогубство

Якщо вдало підібрати антидепресанти, то життя прекрасне, – міркував капітан міліції Артур Момотов, заспокоюючи себе зранку темним нефільтрованим пивом з візерунчатого вузького бокалу. Артур важив більше центнера. Бокал, у який не вміщувалася навіть півлітрова пляшка пива, весь ховався за товстими пальцями. Та й сьорбати пиво з нього м'ясистими губами було не надто зручно, але старий міліціонер не міг з ним розпрощатися. Він вважався його талісманом. Бокал було здобуто під час однієї блискучої справи по захопленню контрабандистів.

Артур сидів у дворі свого будинку в плетеному кріслі і споглядав результати урагану, що пронісся учора їхнім містечком. Міліціонер жив на віддаленій від центру вулиці, за якою починалися городи, а далі – старий занедбаний польський цвинтар. Туди й понісся вчорашній шалений вітрюган, ламаючи городину. Власне, смерч анітрохи не здивував Артура. Він чекав чогось такого, що мало б добити його остаточно. Але поламана черешня і розбиті вікна зі східної частини будинку? Фігня! Смерч не справив на нього належного ефекту.

Зараз Артур був чи то у вимушеній відпустці, чи то списаний зовсім з роботи як непотріб. Він не дуже в цьому хотів розбиратися. Одне він знав напевно: до пенсії ще має допрацювати пару років, тож щось-таки з роботою мусить вирішувати. Але це буде потім,

коли вляжеться ураган. Не на дворі, у його душі.

Задумливий сумний Артур відсьорбнув пива і зручніше вмовився у кріслі. Те загрозово зарипіло під його вагою. Підбіг, хрумаючи черговим хрущем, які цьогогоріч розліталися не на жарт, коричневий бульдог. Арчі потріпав у нього за вухом. Він жартома називав цей період в житті собаки «білковою дієтою». Мовляв, хоч у травні менше грошей витратить на кістки собаці. Он скільки хрущів.

Ген по той біг огорожі – невисокої сітки, що розділяла межу – копошилася червонощока сусідка Наталка у синьому халаті. Вона весь час зітхала та поправляла хустку. Це була хороша господиня і їй, як на зло, дісталось найбільше. Молоденький город був геть побитий градом, а на хаті – знесений фронтон. Артур практично не мав грядок, проте йому таки доведеться замінити ті кляті шибки. Та й чи хвилювало це його?

Криза у старіючого капітана міліції наростала вже давно. Зайва вага, любов до спиртного, надмірне захоплення своєю роботою. Якій жінці таке сподобається? Вони таки спробували щось змінити, дістали з шухляди відкладені на лікування гроші і поїхали серед зими на курорт. Арчі думав, що протримається без роботи трохи, але коли він вже другого дня смачно наступив усією вагою на морського іжака і рештки бідної істоти в'їлися в його пухку ступню, в Артура здали нерви. Тут і проявилися його найгірші риси характеру, і він розповів, де бачив той готель з його цінами, весь той курорт і загалом усю ту чужу країну. Додому на рідну Черкащину родина Момотових їхала окремо. Класичного розлучення не було, просто жінка переїхала на якийсь час до своїх батьків в інший кінець міста. А донька? Лариса вже доросла. Студентка. Самостійна. Їй вирішувати...

Капітан міліції Артур спробував узяти себе в руки і почав гадати, який же це репортер прийде зараз до тітки Наталки, щоб показати все її лихо по телевізору. Це має бути, очевидно, молода дівчина, в окулярах, з мікрофоном та довгими кучерями. Ага, у руці ж вона триматиме великий блокнот, а в іншій – мікрофон. З нею має бути якийсь чоловік, з вусами і відеокамерою. Ну, щоб показувати все те по телевізору. До тітки Наталки вже подзвонили з самого ранку зі страхової компанії, реагуючи на її нічний дзвінок на гарячу лінію. Після розмови по телефону сусідці трохи полегшало. Обіцяли допомогти. А потім пообіцяли ще й журналістів прислати.

– Гей, Ната! – коротко кинув Артур. – Не забудь тим кореспондентам сказати, що страхова компанія «Оранта» обіцяла допомогти і все покрити. Бо ті падлюки ще забудуть обіцянку. У нас все так в країні. А як по телевізору скажеш, то вже не відвертяться! Ах ти ж чорт!

Остання фраза адресувалася двом високим худорлявим хлопцям, що зайшли у відчинену хвіртку сусідки Наталки. Біля ніг Артура загавкав Лорд. Зі спостережного пункту Артуру добре було видно прибулих. Бачив і логотипи телеканалу на їх футболках, татування в оператора на руці. Останнє консервативного міліціонера роздратувало. «Мабуть, зек», – одразу ж наклав штамп на телеоператора міліціонер. А ще більше роздратувало старого,

що образ журналістів зовсім не відповідав тому, що він намалював в уяві.

Десь на вулиці тихо зупинилося авто, з якого спритно вискочив чолов'яга. Колишній напарник Артура – старший лейтенант Сергій Стрельчук – відволік господаря дому від роздумів.

– Агов, Арчі! Тебе не здуло учора? Хоча з такою дупою тебе і краном не відірвеш від землі! – звернувся він до приятеля, безцеремонно відкривши металевою відмичкою ворота і зайшовши у двір.

Легкою ходою Сергій наближався викладеною з бетонних плиток стежкою до ганку, де сидів його напарник.

– Просто я вже давно вивів глисти і став справжнім чоловіком. А в тобі бачу й досі живуть, – зміряв Артур худорлявого Сергія і подав товсту руку, не встаючи з крісла. – Які новини?

– Пам'ятаєш сакуру, що твоя Лариса подарувала нам з Лідою на річницю весілля? Зламана! Чорт забирай, та це ж лише в Америці таке можна побачити! Ти його бачив?!

– Кого? – запитав Артур, акуратно виливаючи з пляшки залишки пива, щоб не підняти пінку.

– Смерч! Стовпом стояв! Мені вже дзвонили наші інспектори! Кажуть, що там за річкою одного невдачу просто на мотоциклі підхопило і занесло аж в очерет. Добре, кістки цілі. Слава Богу, жертв ніби немає. Але це покарання нам за тих двох, що позавчора стрибнули з даху. Це покарання.

– Покарання? Чому ти приплів одне до іншого?

– Бо це очевидно, і лише ти крізь дно бокалу не помічаєш цього. Позавчора вони здійснили самогубство, а вчора увечері містом пронісся цей ураган. Ти піди ближче до центру, до того будинку, звідки ті діти стрибнули і подивися на сусідні багатоповерхівки! Вони як решето! Всі вікна град побив.

Артуру набридло слухати. Дивлячись як за спиною Сергія щось жестикулює на журналістську камеру Наталка, він пригадував учорашні публікації в інтернеті, який навчила його читати Лариса. Так, історію про двох старшокласників, котрі взявшись за руки, зістрибнули з даху дев'ятиповерхівки – найвищого будинку їхнього містечка, що бовванів у самісінькому центрі – знали, мабуть, усі. Це сталося позавчора і вже учора цю історію розповідали по всіх телеканалах, а в інтернеті вона обростала все новими і новими подробицями.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(<http://www.litres.ru/nazar-y-v-vcharik/spravi-starogo-arch/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.